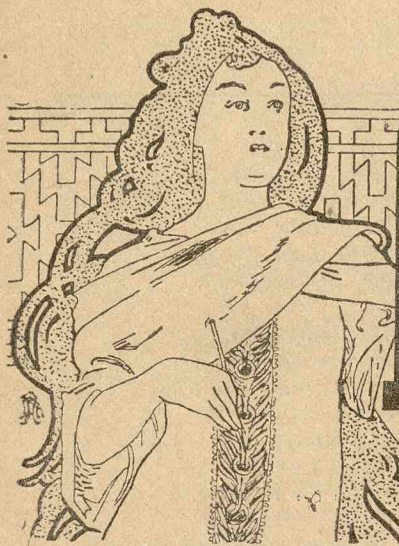

Anul II, No. 20

15 BANI 15

25 Maiu 1899

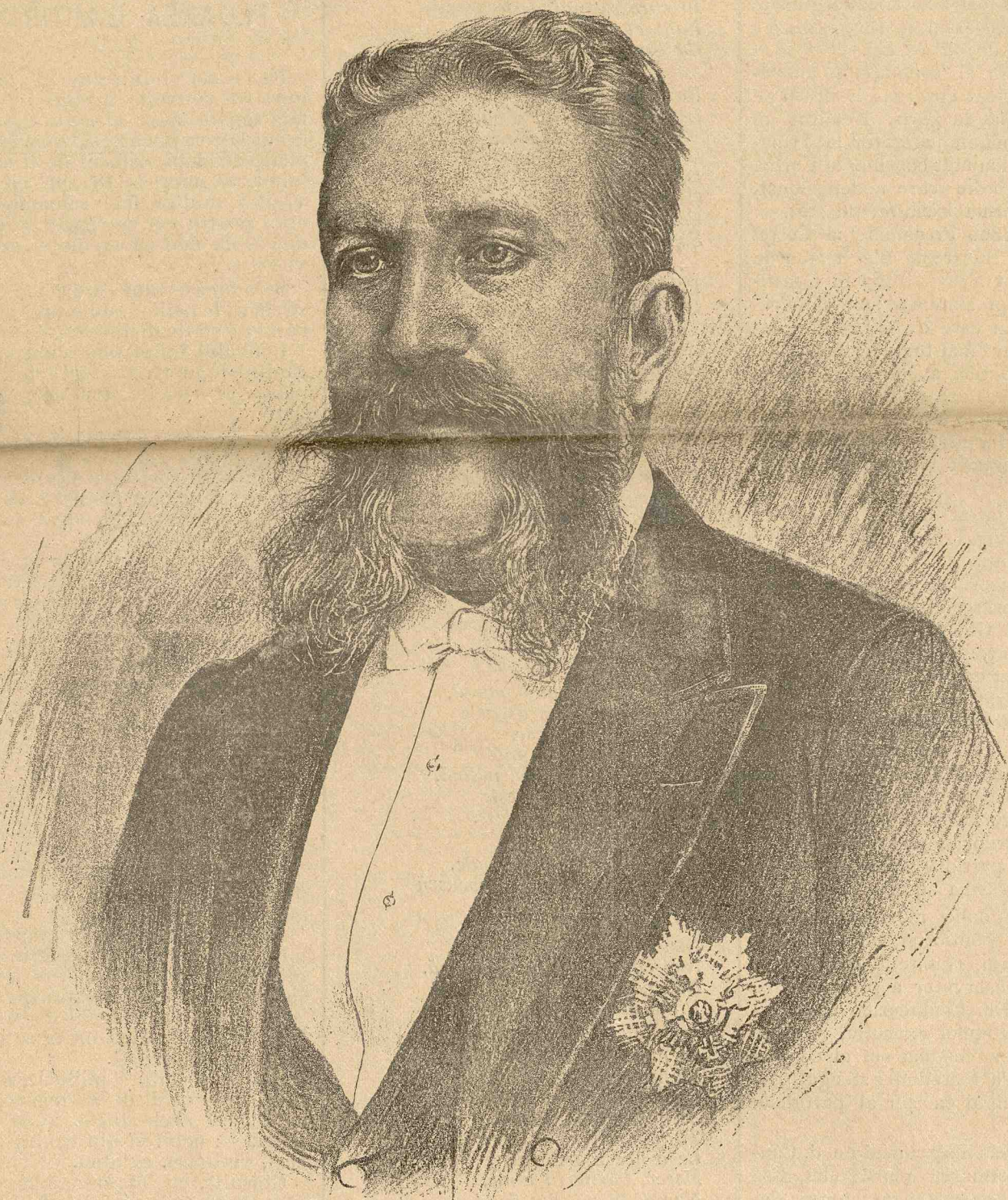

FOAIA POPULARA

PUBLICATIE ENCICLOPEDICA SĂPTĂMANALA

DIRECTOR : ILIE IGHEL DELEANU
REDACȚIA : Str. Doamnei 19, București.

ABONAMENTUL : 5 lei pe an in toată țara.
— Cererile trebuesc a fi insoțite de cost. —

GH. GR. CANTACUZINO

PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI.—MINISTRU DE INTERNE

GH. GR. CANTACUZINO

NOUL PREȘEDINTE AL CONSILIULUI DE MINIȘTRI

Foaia Populară care a primit clișeele, minunat răușite, ce comandase, începe a da portretele d-lor miniștri cari formează noul guvern conservator.

Pentru numărul present oferim cititorilor noștri portretul onoratului Președinte al Consiliului de miniștri și Ministru de interne, d. Gheorghe Grigore Cantacuzino.

Urmaș al uneia din cele mai vechi și de viață familii românești, în care moralitatea, dragostea de neam și jertfirea pentru țară a fost cele d'antăiu puncte ale vieții, s'a născut la 1827—adică e azi în vârstă de 62 de ani.

Reprezentant al dreptății și adevărului, s'a dedicat studiului dreptului pe care l'a urmat la Paris. Reintors în țară a fost numit judecător la Tribunalul Ilfov și înaintat consilier la Curtea de Apel, post din care a demisionat, la 1864, în urma loviturii de stat.

Numit la 1866 Președinte al Curții de Apel din București, s'a retras în urmă și a fost ales la 1867 în Constituanta, ca reprezentant al județului Prahova, județ în care d. Gh. Gr. Cantacuzino își are mai toate proprietățile.

Intrat în politică, având mari calități sufletești, o sănătate de fier și mijloace materiale deosebite — fiind cel mai bogat român din țară — a luptat tot-d'una între fruntașii partidului conservator.

În 1870 a intrat pentru întâia oară în minister luând portofoliul justiției, sub președinția lui D. Ghica. Dupe retragerea acestuia, Manolache-Costache fiind însărcinat cu formarea ministerului, d. Gh. Cantacuzino a fost rugat să ia portofoliul lucrărilor publice; apoi a trecut la cel al financelor, pe care l'a păstrat de la 1873 până la 1875, sub președinția lui Lascar Catargi.

Ales președinte al Camerei în 1889, Președinte al Senatului în 1892, a dirijat cu autoritatea și neîntrecută lucrările Corpurilor legiuitoare, până în 1895, când partidul conservator s'a retras de la cârma statului.

A doua zi dupe moartea regretatului bărbat politic și om de stat Lascar Catargi, comitetul executiv al partidului conservator a proclamat cu aclamații pe Dn. Cantacuzino ca președinte al comitetului executiv, iar dupe înmormântarea fostului șef al conservatorilor, îi s'a incredințat steagul partidului, ales fiind ca șef al partidului conservator.

M. S. Regele însărcinând pe d. Cantacuzino cu formarea ministerului, d-sa și-a rezervat Ministerul de interne, departament atât de dificil de condus în împrejurările actuale.

Fire blândă și umanitară, inteligență

superioară, cultură vastă, temperament gata de luptă pentru binele țerei, cinste politică mai presus de ori-ce judecată, d. Gh. Gr. Cantacuzino întrunește toate calitățile adevăratului om de guvernământ.

UN BUN ROMÂN.

IN MEMORIA MAMEI MELE

*Blândul glob al lunei tainic
Stă pe gânduri, strălucește,
Și din lumea azurie,
Raze 'mprăstie pe lac,
Peste apa-i liniștită,
În care se oglindește
Fața ei portocalie,
Cu lumini, ce se desfac.*

*Roze palide culege,
Le 'mpletește 'ntr'o cunună
Verde, cum e și verdeața
Drăgălasului covor;
De frumoase floricele,
Care numai vor să spună
Ce simt ziua, când lucește
Soarele cel arzător.*

*Printre trestile de ballă
Doarme lebăda pribeagă;
Vîrfurile nu se mișcă,
Aerul e de tot lin...
Iar privighetoarea dulce
Cântă-aproape noaptea 'ntreagă
În dumbrava înverzită,
Cu frumosu-i cer senin.*

*Eă ascult deci armonia
Scumpă, dulce și sonoră,
Însă 'n sufletu-mi tristețea
Se deșteaptă ne 'ncetat,
Și aștept să vină mama,
O aștept din oră 'n oră,
Însă ea s'a dus departe
Și pe mine m'a lăsat!*

*Pe a vecinicii cale
Ai plecat sermană mamă,
Sufletu-ți s'a dus departe
La părintele ceresc,
Și 'n divină-i locuință
Ai ajuns, o scumpă mamă,
Și la steaua ce lucește
Eă privirea'mi ațintesc.*

*Dar zadarnice sunt toate,
Gura ta n'o să-mi vorbească
Nici o dată în viață
Pe acest pustiu pământ;
Nici durerea să 'mi aline,
Nici cuvinte să 'mi șoptească,
Nici povete intelepte,
Pline de un farmec sfânt!*

*Ai muncit o viață 'ntreagă,
Să-mi asigură viitorul,
Cu iubirea ta de mamă
Ai vrut să fii fericit,
Ti-ai jertfit viața 'ntreagă,
Ce o are muritorul,
Noroc, binele în lume,
Numai tu mi l'ai dorit.*

*Dacă e vre-o respălăire,
Dacă este vre-o dreptate,*

*Dacă bunele exemple
Aū în veci imitatori,
Se cuvine, mamă sfântă,
Fiul tēn cu pietate
Pe mormentu-ți să depună
Tot-d'a-una, numai flori.*

*Iar luceafărul de seară
Să trimită raze sfinte
La mormântul tēu, o mamă,
La mormentu 'nfloritor;
Și cu florile depuse,
În durerea mea ferbinte,
Lângă crucea ta de peatră,
Închinându-mă, să mor.*

A VENTUL. Profesor.

FLOAREA CIMITIRULUI

Pe poarta cimitirului din orașul C. intră un convoi funebru; murise o fată tânără, după al cărui cosciug veneau câți-va uncheși și femei bătrâne—; plângeau bieții oameni de țî se rupea inima. Să mori la 18 ani! iată poate visul a multor fete romantice, dar e crud pentru cei ce rămân, când mulți din ei nu mai aū credința într-o viață viitoare.

Se adunase lume din toate colțurile stradei, femeile induioșate plângeau, bărbații clătinau din cap cu milă.

Convoiu intrase în cimitir; bălăngănitul lugubru al clopotelor, unit cu plânsul rudelor, te făcea să te înfiori.

Rezemată de grilajul unui mormânt, o fată privea din depărtare, cum cioclii ridicară cosciugul din dric și cum îl aseza dinaintea bisericeii, ca preotul să dea ultimele bine-cuvântări raposatei.

Se descoperi cosciugul: un chip slab și galben, cu gene lungi și negre, moarta părea însă că are un suris ușor pe buze.

Un glumeț—unde nu găsești asemenea lighioane—zise cam tare:
— Ce moartă veselă!

Ceremonia se isprăvi, se ridică din nou cosciugul și se îndreptară cu toți spre fundul cimitirului,—treacănd pe dinaintea fetei care acum sta rezemată de grila unui mormânt.

La un colț convoiu se opri pentru cea din urmă oară, acolo așteptau groparii, doi oameni cu muschii de oțel, cari săpasă o groapă adâncă.

Plânsete, țipete, chemări zadarnice... pământul se rostogoli peste cosciug, cu un șgomot surd.

Cu încetul lumea se răspândi, în cimitir se făcu tăcere; păsările dór sburau prin arbori ciripind, în razele roșiatece ale unui soare aproape de apus.

Amelia părăsise locul de unde privea scena de adineauri și se îndreptă spre noul mormânt.

Era de o statură mijlocie, cu părul negru, cu ochii de asemenea, fără a avea însă acele luciri ce acești ochi posedă—; ochii ei din contră erau lincezi, visătoare, extatici.

Grăsulie, cu fața trandafirie și cu un cap superb, care promitea fecunditatea.

Când fu aproape pe mormânt murmură.

— Sărmana!.. așa de tânără.

Scoase apoi din buzunar o cutiuță, luă din ea sămânță de flori și o presară pe pământul umed încă.

Era o fire foarte ciudată Amelia.

Vecinii o botezase «Floarea cimitirului» și numele acesta i se potrivea de minune.

După cum alte fete, Dumineca saună sărbătoarea, se duceau să petreacă, ea venea în cimitir și în liniștea ce o înconjură, visita mormintele, se înduioșă citind inscripțiunile lor, și aducea seminte de flori, pe cari le presăra pe morminte, mai ales pe cele umile.

Cimitirul era grădina ei, îi cunoștea pe toți locuitorii, cunoștea toate mormintele, chiar pe cele singuratice și mai părăsite.

Păzitorii îi erau prieteni bunii, o lăsa să vie în ori-ce timp.

Locuința de alt-fel îi era în fața cimitirului, nu avea de cât să treacă strada ca să intre în locuință eternă.

De când era mică, venea regulat în zilele de sărbătoare și chiar după ce se întorcea de la lucru, în cele-lalte zile.

De o fire cu totul apatică, inclinată numai spre visare, Amelia se deosebea de toate cele-lalte fete vecine; de aceea nu prea avea prietene; citea însă mult și la întâmplare, o înduioșă însă romanele cu aventuri de dragoste și poeziile unde se vorbea de flori și de iubire.

Cum unii zice: copiii mei, saună rochile mele, cum ar zice o d-soară de pension, așa zicea Amelia: morții mei.

Îi iubea pe toți, se înduioșă însă mult când vedea capul ce se clătina la fiecare sdruncinătură a dricului, al unei fete sau al unui tânăr—simțea trebuința de a plînge.

În ziua aceea era și mai emoționată; i se spusese în treacăt, cum moarta fusese logodită, cum logodnicul a înșelat-o și a fugit, și cum ea la urmă, de durere, a dobândit flisia, care i-a curmat viața.

Părinții spuneau Ameliei tot-d'auna:

— De ce plîngi tu pe toată lumea? N'ai să mai isprăvești nici o dată, fiind că mor oamenii în fie-care zi.

Amelia însă nu-și putea ține plânsul.

Se mira și ea câte-odată, cum nu se isprăvește acest isvor de lacrimi, simbolul milei.

Totusi Amelia credea în viața viitoare; aceea ce-și închipuia era nedeslușit, cu forme vagi, adora însă îngerii și sta ore întregi privind la îngerii după morminte.

Câte-odată își închipuia mormântul ei, un mormânt umil, însă cu un îngraș de-asupra, cu aripele întinse, care ar părea că zice:

— Dormi, dormi de-apururi, eu veghez asupra ta.

Când avea gândul acesta, începea să plângă, plângea și pentru ea, cum plângea pentru cei-lalți.

Soarele începuse să se lase spre apus, roșindu-se din ce în ce.

Amelia plecă din cimitir încet, mai aruncând câte o privire spre mormintele iubite.

De câte-va zile, se mai petrecea ceva în creerul ei.

Un tânăr bine îmbrăcat, drăguț la față, se lua regulat după ea când eșea de la lucru, și-i spunea o mulțime de

OAMENII ZILEI

NICU D. CATARGI

A oferit în seara zilei de 15 Mai în orașul său natal, Iași, un banchet monștru miniștrilor și căpeteniilor partidului conservator, cu ocazia sosirii acestora în capitala Moldovei.

Esit dintr-o familie boerească, a moștenit toate calitățile naturilor de elită: inteligentă și fisic ales, blândețe și energie.

Occupând diferite funcțiuni administrative, a demisionat pentru a intra în Parlament în două rânduri.

Partisan sincer al ideilor înaintate ale Principelui Grigore M. Sturdza, se bucură de o deosebită popularitate în Iași, unde conu Nicu—asa îl numesc toți—a îndatorat pe toată lumea.

Mare amator de cai, are grajdurile cele mai bune și e membru în comisiunile pentru remonta cailor armatei.

Actualmente candidează iarăși la Iași, și, fără indoială, că va eși, ca tot-d'auna, învingător.

vorbe cari se asemănau mult cu cele din romanele ce ea citise.

Era așa de delicat la față și la vorbă, avea niște expresiuni așa de frumoase!

Ea nu zicea nici o dată nimica și era a treia oară în Sâmbăta ce trecuse, că fusese dusă până acasă de acel tânăr.

Nu i-ar fi putut spune nici o dată vre-o vorbă rea, era firea ei așa făcută că nu ar fi putut jieni pe nimeni, se mulțumea să treacă, și filosofia aceasta o împrumutase din vesnica viață tăcută a prietenilor ei: morții.

Dacă nu răspunsese nimic, asta nu însemna că tânărul îi era indiferent, din contră, i se părea că el era acela pe care-l visase.

Îl comparase în a doua seară chiar, cu un crin ce înflorea în fundul cimitirului singuratic, înalt, strălucitor de albete și cu un miros îmbătător.

Luni seara, Amalia se întorcea de la lucru; tânărul era alături de ea, ca tot d'auna, spunându-i de iubirea lui.

Era aproape de casă, Amelia se opri și răspunsese tremurând tânărului, care îi ceruse o întâlnire:

— O întâlnire!.. s'ar putea... vino Duminecă seară în cimitir, mă vei găsi acolo.

Cavalerul rămase înmărmurit... o în-

tâlnire în cimitir, la asta nu s'ar fi gândit-o viață întreagă, era prea straniu.

— De ce acolo și nu în altă parte?

— Acolo, acolo mă vei găsi, răspunsese Amelia blând, dar cu încăpățănare.

— Dar seara se închid porțile?

— Vorbesc eu cu păzitorul, mi-e prieten.

Prietenă cu păzitorul, și mai ciudat lucru; tânărul se gândi o clipă, apoi zise hotărât:

— Bine, viu.

Dumineca viitoare, Amelia vorbise cu păzitorul, care plecă la cărciuma din apropiere, gândind că Amelia prețuște cât o sută de păzitori.

Se lăsa umbrele serei, acele umbre ciudate, care au farmecul tăcerii, al singurătății și care diformează lucrurile dându-le proporțiuni gigantice.

Tânărul fu exact.

Fricos nu era, intră deci repede.

În depărtare luceau mi de ochi, fără a scânteia însă, lumini palide, cari păreau că păzesc acele locuri.

Înainte.

Intră într-o alee; la dreapta și la stînga se aflau monumente bogate, iar statuile de îngeri de de-asupra lor, păreau că nu așteaptă de cât un singur îmbold, pentru a-și desfășura aripele lor albe, fugind spre ceruri.

Tânărul simți un fel de emoțiune care îi strângea gâtul, un fel de fior ce nu încercase până atunci, totuși înainte.

La o cotitură de alee se opri.

Zări la slaba lumină a unei candelă o umbră albă.... fiorul i se transformă în frică, nu se mai gândi că poate e Amelia care-l aștepta, nu se mai gândi la nimic, prinse un nebun curaj de fugă.—Mai înții își iuți pasul spre unde venise, apoi o luă deabinelea la fugă.

Picioarele îi arunca în toate părțile nisipul adânc al aleei... înainte... se își de grile... înainte... groaza îl coprinse, când în frica lui nebună, o pulpană a jachetei se agăță de sârma unei coroane, o smuci cu putere și fugi—Trecu ca un fulger prin fața bisericii, pe sub clopotniță și când ajunsese afară din cimitir alerga încă.

Amelia în acest timp aștepta, pierdută în visarea necunoscutului; o dată i se păruse că aude ceva, dar nimic, dór tăcerea ce se exhală din morminte.

Pleacă.

Păzitorul care se întorsese o întrebă:

— Asa târziu d-soară.

— E așa frumos în seara asta.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

De atunci nu l'a mai văzut; îi se pare că a visat pe acel tânăr, visa așa de des.

De multe ori însă, când alți noui locuitori băteau la poarta locașului, Amalia se interesa de cel ce murise.

— Poate că a murit și el... poate părinții nu l'a mai lăsat să vină la mine; s'a îmbolnăvit și a murit.

Și-l așteaptă, îl așteaptă în tot-d'auna.

Visează acum un mormânt pentru amândoi, un mormânt cu doi îngeri cari se țin de mină surâzând cu milă, spre locul unde se vor afla îngropați.

Își duce aceiași viață, o viață prie-

tenă bună a morței, până când, într'o zi, se va ofili ca o floare după mormintele ce adoră, ca apoi să fie îngropată într'un colț uitat al grădinei, unde numai curioasa lună va pătrunde, cu razele chipului ei palid și trist, peste mormântul fără de flori al Floarei cimitirului.

V. I. ANESTIN

LA CARTURAREAȘA

*Intinde cărțile pe masă
Cărturăreașa cea vicleană,
Iar fata tremură alături,
Privind la dansa pe sub geană.*

— *Un crai de ghindă te iubește:
Bălan și cu mustața mică,
Cu ochii verzi-mânca-l'ar naiba!
— Il știu eu... ăla e Costică...*

— *Un crai de roșu nu mai poate...
Voinic, frumos, înalt ca bradu,
Ochi negri și mustața neagră...
— Il știu eu... ăla este Radu...*

— *Un crai de verde, slab și tinăr,
Cu păr și față tot bălae;
Mi se usucă d'a'n picioare...
— Il știu eu... ăla este Nae...*

— *Un crai de tobă 'ți ese 'n cale,
Plăcut de par'că e feliță,
Cu ochi caprii, cu genă dese...
— Il știu eu... ăla este Ghiță...*

*A isprăvit cărturăreașa...
Acum privește către fată
Care, nespuse de fericită,
Îi zice: — Ia mai dă o dată...*

D. TELEOR.

DESPRE PRESIMȚIRI

Când vorbim de presimțiri sau de aparițiuni misterioase ar fi mai modest să nu ridem, ci să studiem aceste chestiuni, care acum sunt la ordinea zilei.

Din timpurile cele mai îndepărtate s'au menționat aceste fenomene și au fost comentate în diferite moduri.

Apropos de presimțiri am cules mai multe exemple, care vor dovedi serioșitatea lucrului. Călugărița Maria-Magdalena, care a fost victima «Bazarului de Caritate» în timpul nopții care precedea catastrofa a visat că se află între flăcări.

Dimineața, tristă, cum este orî cine după așa un vis urât, spuse surorilor că are o presimțire rea.

Când părăsi călugărițele spre a se duce la «Bazar» le zise: «Adio surorilor, pentru tot-d'una».

După două ore a fost arsă. Ce răspund necredincioșii la aceasta? «Hazardul, nevrosismul, imaginația, surescizițiile etc.»

Ea s'a dus pentru că a promis, dar sufletul său era convins că nu se va mai întoarce.

Dr. Héricourt a publicat mai multe cazuri personale; iată unul:

Duminică 14 Aprilie 1895 la ora 2 și jumătate ea la plimbare cu familia. Deodată îmi veni ideea că casa mea arde.

Ne vrând să întrec plimbarea, o scurtez, și pe la 4 și jumătate ne rein-

torceam spre acasă. Toată casa mea era în flăcări.

Cu toții știm că Calpurnia, soția lui Cesar, îl visase noaptea care preceda încoronarea lui, sângerând. Cu toate stăruințele nevestei de a rămâne acasă el se duse și fu omorât.

Lincoln, președintele S.-Unite, visase în noaptea care preceda moartea lui, că se duse la președinție și văzând tot în negru întrebă pe un lăcățiu: «Ce este doliul ăsta.» «Cum, nu știți, președintele a fost omorât aseară la teatru.» Se deșteptă imediat. Seara merse la teatru și fu omorât de John Wilhes Booth.

Berhardy, consilierul imperiului german, povestise nepoatei sale că a visat că foile unui arbore veneau spre el și rupând o foaie văzu scris pe ea: «Mort 1 Iunie 1820». El chiar uitase visul, însă la 1 Iunie 1820 fu mort.

Baronul Lazare Hellenbach citează următorul cas personal. Dorea colaborarea directorului secțiunii chimice din Viena. Și era vorba că a 2-a zi să se ducă la el. Peste noapte visează că intrând în institut vede pe directorul dus de 2 oameni și îi se spuse că a înghițit din eroare cyanură de potassă.

A doua zi se întâmplă tocmai așa.

Dr. Von Gudden, care era medicul lui Ludovic al II-lea al Bavariei, visase într'o noapte că se bătuse cu un om în apă. A doua zi doctorul povestea visul la mai mulți prieteni. Știm cu toții că Ludovic se aruncă în lacul Hemberg, și l' trase și pe doctorul după el.

Marcelle Sérizolles a relevat 2 cazuri personale. În 1885 locuia în Ardeche. Era o zi frumoasă de iară: se duse să facă o plimbare pe munți. Era foarte bine dispus căci tocmai primise de la familia lui vești îmbucurătoare. De odată se produse în el o întristare și auzise foarte distinct «Ai o depeșă în oraș, o nenorocire te așteaptă».

Seoase ceasornicului și văzu că este ora 4 și jumătate. Se duse spre casă și îi se dete o telegramă:

«Tata a murit din cauza unui anevrism». Telegrama sosise exact la ora 4 și jumătate.

Într'o zi de Martie era la hotel în Gernada. Nevasta îi zise: «Nu am dormit noaptea asta. Am văzut lângă mine pe M-me B. Era moartă». Acea doamnă era o prietină a ei. Nu este de cât un vis rău, răspunde Serizolles.

O săptămână întreagă o visase tot pe ea. În fine, peste câte-va zile când sosiră jurnalele, citi că M-me B a murit și tocmai în noaptea când o visase.

M. L. V. locuia în Bordeaux în 1888.

În ziua de 22 Februarie la ora 4 și jumătate se află în biuroul său. De o dată văzu foarte distinct pe unchiul său. Când se sculă observă că nu este nimic și își zise că va fi vre-o halucinație. După un sfert de oră primi o telegramă. «Unchiul a murit».

În Bruxelles M-me H. sculându-se de la masă văzu pe vărul ei și îi zise: «Ce faci Iuliu?» Nu era nimeni. Îl căuta crezând că poate s'a ascuns. Peste o jumătate de ceas primi o telegramă: «Iuliu mort».

S'ar putea da mii și mii de exemple, dar credem că acestea sunt suficiente.

Explicațiunile ce s'au dat până acum acestor fenomene sufletești sunt numai ipotese.

Adevărata explicație este rezervată viitorului.

G. GÉRARD.

† ENACHE CANTEMIR

La 17 Maiu a încetat din viață Enache Cantemir, fost deputat în ultima Cameră liberală.

Născut în 1834 în comuna Roznov, județul Neamțu, s'a dedicat marelui agriculturii, rămasă moștenire de la părinți.

Întrât în politică la 1876, o dată cu venirea partidului liberal la putere, a rămas soldat credincios ideilor liberale.

A luat parte, ca deputat, la marile acte: proclamarea independenței și a regalității.

Oficer al Coroanei României, decedatul era o natură afabilă și un temperament apropiat il.

SONET

*Apune soarele 'ntr'un iad incins,
Iar luna urcă printre pomi ușoară,
Din fruntea-i palidă, ca de fecioară,
Mânunchi de raze sbor spre câmpu'ntins.*

*Încet coboară de la stână-un cântec lung
Și trist ca o poemă de iubire,
Și 'n valuri se revarsă peste fire,
Într'un ecoi sêlbatec și prelung.*

*Și par'că totul din natură-și spune
Durerea; și 'n plânsul își înecă-amarul...
Iar cântecul se stinge 'ncet și pierde....*

*Atuncea mă gândesc ce rost mai am pe
(lume,
Când sunt silit să port, urcând Calvarul,
Poema unei vieți, în veci stinghere!*

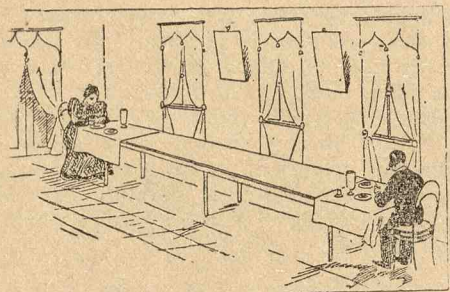
P. ȘTEFĂNESCU-PEDRO.

EPIGRAMĂ

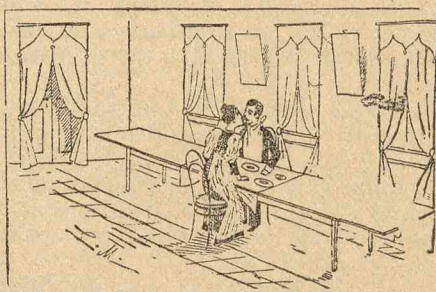
*Zici că 'i-am bătut mult capul
Și de-aceia 's agreat?
Hei... o fi, dar, vezi... la multe
Nu găsesc nici ce să bat...*

NICOLAE HRISTESCU.

D'ALE MENAJULUI

Când domnul și dâna au avut discuție.

Când barometrul casnic arată senin.

RENÉ GILL

PUNGAȘUL

Lumea se adună; criminalul furase o pâine; toată poliția fu pusă în mișcare; mizerabilul îndrăsnise să aibă foame când știa prea bine că n'are parale.

Zdrențaros, umilit, cu privirea răătăcită, pungașul care furase o bucată de pâine fu adus în urmă la secție. Aci, c'un aer serios, domnul comisar luă interogatorul hoțului:

— Pentru ce ai furat, mizerabile? se răsti comisarul.

— Mi-a fost foame, murmură încet criminalul; n'am mâncat de trei zile.

— Patru zile la carceră! porunci comisarul plecând.

* * *
Carceră era strâmtă. Pe pereții ei se vedeau scrise numele vizitatorilor ei, plus câte o injură pentru fie-care comisar.

Pungașul închis nu era un hoț; furase pâinea din cauza foamei, nevoind să cerșească. C'un cărbune ce'l găsi pe jos, începu să scrie pe peretele carcerii următoarele: «Dânsii zic că sunt hoț ordinar, dar sunt mai cinstit ca ei. Azi, pentru că am furat o bucată de pâine, m'au bătut, insultat și închis; amarât, m'am decis să mă omor.»

Peste 4 zile când veni să'i dea drumul, gardianul îi găsi corpul intrat în putrefacție.

Acesta, cu un aer grav, ridicând ochii pe d'asupra ochelarilor, murmură printre dinți:

— Încă un hoț mai puțin!

Peste un ceas furgonul transporta corpul hoțului la morgă și de aci la spital spre a servi studenților în medicină pentru diseacție.

Figura pungașului coprindea multă învățătură; în ea stătea întreaga povestă a vieții lui, poveste de altminterlea banală, dar foarte adevărată.

Studenții cu bisturiul în mână, îi tăiară corpul, ba unul chiar îl injură că n'are carne de loc.

Un student cu figura blândă, protestă și luă partea criminalului, care despuțat aștepta pe masa rece de marmoră să fie măcelărit de mâinile studenților, lacomi de învățătură.

Vorbele studentului fură acoperite de batjocura colegilor, ba unul merse până acolo că scupă cadavrul.

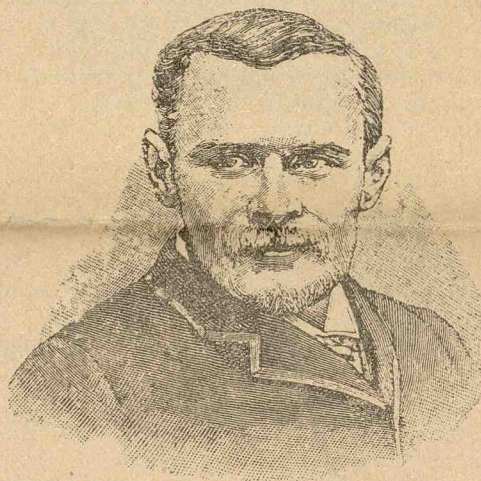
Un fior străbătu studențimea adunată în sala de autopsie; profanarea cadavrului îi sgudui puternic. Dar fio-

rul trecu repede și cadavrul nenorocitului urmă a fi obiectul de batjocură al studenților. Când medicul sosi, sala fu coprinsă de o tăcere adâncă și cadavrul începu a fi măcelărit.

Fie-care se certa pentru măruntaele bietului criminal.

Iată care este soarta săracilor: pe ei, după moarte, nu'i așteaptă nici cavoul luxos, nici viermii scârboși; odată măcelăriți, măruntaele lor sunt aruncate în cuptorul de gunoae. G.

SCRIITORII MARI STRĂINI

GEORGES OHNET

Romancier și autor dramatic s'a născut la Paris în 3 April 1848. După ce și isprăvi studiile ei eși inginer, intră ca cronicar la gazetele „Pays“ și „Constitutionnell“ unde se făcu deja cunoscut prin vivacitatea polemilor și prin cronicile parisiene.

În Decembrie 1875 se reprezintă la Theatre Historique prima sa încercare: „Regina Sarpi“, dramă în 5 acte care avu mare succes.

În această epocă începu un cyclu de romane, sub titlul de „Bataille de la vie“ în care lupta din resputeri contra romanelor naturaliste, care erau aproape să copleșească literatura contemporană.

Idealismul d-lui Ohnet și modul său de a apăra în romane fu cu violență criticat de o parte din presă, acuzându-le de banalitate, de platitudine și chiar de plagiat.

Sub titlu „Bataille de la Vie“ au apărut următoarele romane, care fuseser publicate în foiletoane în Figaro, Illustration, Revue des deux Mondes:

Serge Panine, operă încoronată de academia francesă, Maitre de Forges, Comtesse Sarah, Lise Fleuron, La grande Mar-

nière, Volonté, Docteur Rameau, Les dames de croix-mort.

Ohnet e cel mai citit autor; închipuiți-vă că în câți-va ani Maitre de forges a avut peste 300 de ediții, Serge Panine 150, Comtesse Sarah 150, Lise Fleuron 100 etc.

Aceasta e, precum zice Lemairre „cel mare succes de librărie al veacului“.

Maitre de forges e romanul fetei nobile cucerite de burgheșul frumos, în fond este Ginerele lui Poirier cu rolurile întoarse.

Lise Fleuron povestea frumoasei actrițe virtuoașe care are numai un amant pentru a hrăni pe maica sa.

La Grande Marnière povestea unor tineri care se iubesc cu toată dușmănia părinților.

Munca, comerțul și industria triumfează mai ales în Serge Panine, Maitre de forge Grande Marnière; virtutea în Comtesse Sarah și în Lise Fleuron.

În romanele lui toți burgheșii sunt bogați peste măsură și aproape toți au pornit de la nimic, ceea ce de, monstră folosul muncii. Nobilii sunt mai mult sau mai puțin ruinați ceea-ce dovedește trândăvia lor. Și toți inginerii iaș fete nobile.

Dramele extrase din romanele lui sunt: Maitre de forges 4 acte, Serge Panine 5 acte, Comtesse Sarah 4 acte, Grande Marnière 4 acte.

E decorat cu legiunea de onoare încă de la 1885.

Actualmente publică romanul „La fille du député“ în „Echo de la Semaine“.

Dăm, conform tradițiunei noastre, mai jos o nvelă a lui Georges Ohnet.

FARA ZESTRE

Orfana și văduva schimbaș atunei câte un zâmbet amar și și urmaș încet drumul. Se duceau mai ales în parc, unde se bucură de zilele din urmă ale unei toamne frumoase al cărei soare auria marmora statuelor și îngâlbea foile castanilor mari. Se așeau, negre peste tot, în hainele de doliu, și la accentele muzicii militare, regășiau ca și o fâșie din vechia lor fericire. Își închipueau un moment că nimic nu se schimbă în existența lor și că vocea colonelului avea să răsune deodată, aspră și sonoră, la spatele lor: «Buna ziua, Doamnelor; astăzi cântă muzica regimentului 124; nu-i așa de bună ca a noastră!»

Dar numai strigătele copilelor cari se jucaș prin nisip se auziau. Și mama, oftând, își da silința să citească gazetele prin ochelarii i tulburii de lacrimi, pe când fica arunca în ascuns câte o privire melancolică asupra vechilor ei danțatori, cari n'o mai recunosteau. Era acum aproape de douăzeci și cinci de ani și frumusețea-i, rafinată de durere, avea o grație mai pătrunzătoare. S'ar fi zis o floare pe care o ploaie torențială a improspătat-o și a purificat-o. Se desvătase de vioiciunile de odinioară cari îl dau o aparentă fantastică și neliniștitoare. Gravă și blândă, părea acum a și expia trecutul vesel.

Intr'o zi, la musică, printre ofițeri cari se plimbaș, fumând, vorbind, irzând, și pe cari îi întâlnea în fie-care dup'ămiază, zări o față nouă. Într'un moment revăzu balurile generalului și pe sfiosul înamorat retras într'un coș

și mâncând-o cu ochii. Zise mamei sale:

— A, mamă... uite... locotenentul!...

Și el o zărise, căci devenise palid și, parăsindu-și tovarășii, cu chipul în mână, se apropia; bătrâna mamă își strânse repede gazetele de pe scaunul din fața ei, îl oferă ofiterului cu un zâmbet bine-voitor.

— Cum, D-ta ești, D-le locotenent!... A! de când nu ne-am mai văzut!... În adevăr, suntem fericiți... Dar mă iartă, îți zic tot locotenent și zăresc la manica D-tale un al treilea galon...

Atunci, el roși și povesti că după șase luni de campanie îl făcuseră capitan, după lupta de la Nam-Dimh... Rămăseseră atâtea locuri, în urma acestei lupte!... Apoi fusese asediat la Tuyen-Quan cu comandantul Domini... Un asediu teribil, de cinci săptămâni, fiind a se ține piept asalturilor furioase ale armatei chineze, care batea celatea ca valurile unei mări!... Fusese rănit într-o ultima eșire, și tocmai când în depărtare, dincoale de sgomotul ordiilor galbene, se auzeau trâmbițele liberatoare ale trupelor franceze. Ah! ce ceas îmbătător! Văzuse dușmanul pus pe fugă, tricolorul apărând, și căzuse atunci fără părere de rău, fiind-că cădea biruitor. Starea-i păruse atît de gravă, în cit fusese retrimis în Franța, cu crucea legiunei de onoare pe piept. Până să sosiască peste mări, era ca și vindecat, și sosind, fusese trecut din oficiu pe tablou pentru gradul de șef de batalion.

Cele două femei tăceau. Mama, cu știința despre cele ale militariei, socotea că câștigase zece ani de înaintare asupra tuturor camarazilor săi. Fata examina pe tânărul căpitan și i se părea aproape de nerecunoscut, cu fața palidă și trasă, care-i da un aer de mare distincție. Era oare cu puțință să fi fost disprețuit acest viteaz soldat, care, după ce plătise cu sângele lui fie-care grad câștigat, se reîntorcea acum cu un viitor asigurat!

Și el o privea. Era oare tot dansa, atât de serioasă și de așezată, pe care o cunoscuse nu de mult așa de vioaie și de zglobie? I se arăta acum alt-fel, de o sută de ori mai vrednică de iubire în grația-i tristă. Odinioară îl sedusesse, acum îl încânta. Așa o visase. Era în adevăr ea. Tot atât de frumoasă și de o sută de ori mai bună.

Ochii îi se întâlneau, și în cei ai ofiterului tânăra fată citi atâtea adorare, încât întoarse capul cam jenată.

Se lăsa amurgul. Cele două femei se ridicară și, fără a se putea despărți de ele, el le petrecu până acasă.

Adoua zi le întâlni iar la muzică, și așa în toate zilele, se azează lângă tânăra fată, și pe când mama-și citea gazetele, ei vorbeau fără să mai isprăvească, — și cu toate astea nu-și spuneau nimic. Toamna înainta, frunzele galbene acopereau aleele și era acum prea frig ca să mai poată șede pe bănci; se plimbeau prin parcul acum pustiu, căpitanul și tânăra fată, unul lângă altul, urmându-și convorbirile, nimic și totuși mult spunătoare.

II

Ast-fel trecu Decembrie, într-o întimitate mai blândă.

Cu toate astea căpitanul, une-ori, părea turburat, nervos. Într-una din zile, într'un avânt pasionat, el strânse brațul tinerei fete la piept și ochii-i străluciră. Ea crezu că avea să-i zică: «Te ador!» Dar el tăcu și se întunecă iar.

Agitația aceasta îl cuprinse iar și mai mult pe la apropierea anului nou. Mergea acum adesea la Paris și se ocupa mai puțin de cele două femei. O neliniște surdă îl muncea. Se înșelaseră ele oare? Ce lucru misterios pregătia?

La 31 Decembrie, la șase ore, nu se arătase încă. Văduva citea gazetele de seară care publica înaintările în armată. Deodată se roși toată și exclamă:

— E numit!... E înaintat!

În același moment se auziră niste pași grăbiți, ușa se deschise și cel atât de cu nerăbdare așteptat intră. Zâmbia, foarte emoționat; se opri în fața celor două femei. Bătrâna mamă îi întinse brațele:

— A! scumpul meu!... iată dar de ce era atât de agitat!

Dar el, întorcându-se spre tânăra fată cu mândrie amoroasă:

— Domnișoară, îi zise, acum am o speranță de viitor să-ți depun la picioare: te iubesc; vrei să fii soția mea?

Ea deveni palidă la amintirea primului refuz, și gândindu-se la tot ceea ce făcuse acest vrednic băiat pentru ea să-și merite fericirea, îi întinse mâna și, răzimându-și capul de umărul lui viguros, susținută de brațul pe care luceau galoanele câștigate cu atâtea vitejie, plânse de bucurie.

SA PUI LACAT GURII

Cică pe vremea veche, nu erau, ca azi, aglomerații de ziare și insulte prin presă.

Cică atunci când cine-va îndrăsnea să insulte era omorât!

Cică odată un bărbier s'a dus să tunză pe Vodă, și că bărbierul l'a văzut *chel*. N'a putut să tacă bărbierul — de, cum e lumea — și fiind-că Vodă îi zisese să nu spue oamenilor ce a văzut — s'a dus și el la o cucută și a început să zică: „Vodă e chel!...” „Vodă e chel!”

Într-una din zile un băeat tae cucuta să facă *musică*... Și pe când cânta, iată că aude misterioasa melodie eșind din musică de: „Vodă e chel” „Vodă e chel!”

Aceste vorbe au ajuns pân'la urechile lui Vodă. Mirându-se, cin-să să fie altul de cât bărbierul să spue, chiamă la curte pe bărbier și-i zice:

— Bine mă, dac-ai văzut că's chel de ce n'ai tăcut? Să fi știut numai tu, nu să fi spus la toți!...

Bărbierul n'avu încotr'o și spuse tot lui Vodă, iar Vodă văzând nevinovăția lui, ci numai mâna întâmplărei, l'a fost ertat!.

Așa ne spunea reșosata, D-zeu s'o erte, că atunci când auzim câte ce-va să tăcem din gură, dându ne dovadă că: «secretu și n pământ să fie, tot ese la iveală!»

S. C. HORIA

PĂȚANIILE LUI GULLIVER

13

(Urmare)

Regina mă iubea din ce în ce mai mult și simțea o deosebită plăcere să stea de vorbă cu mine. Glumdalclitch de asemenea nu mă părăsea nici un moment.

Într'o zi regele, după ce dejunase avu dorința să discute cu mine despre diferite chestiuni relative la moravurile, religiunea, legile, guvernământul și literatura Europei.

Mă chemă la el și mă așeză pe biuroul din fața sa.

Spiritul său era așa de pătrunzător și judecata sa așa de sănătoasă în cât făcu reflecțiuni și observațiuni prea înțelepte relativ la ceea ce vorbeam.

Așa, vorbind despre cele două părți în care se divide Anglia îi povesti foarte amănunțit despre starea comerțului și industriei și despre politica țării. Atunci regele mă întrebă dacă eram un *whig* sau un *tory*. În urmă, adresându-se către ministrul său care era lângă dînsul, îi zise: Va! cât de puțin lucru este vanitatea omenească, dacă cele mai mici insecte pot să se certe. La ei se înșeală și se trădează întocmai ca și aici.

Astfel Majestatea sa filosofă relativ la ceea ce spusese de Englitera și eu eram într'o încurcătură teribilă și eram indignat de a vedea patria mea, cuibul artelor și gloria universului, tratată cu atâtea răutate.

Nimeni nu mă insulta și supăra de cât piticul reginei care era cel mai mic om din câți văzusem în această țară și care era de o răutate neîntrecută. Mă privea cu un aer rece în tot-d'a-una și îi părea rău că se găsește un om mai mic cu el. Eu la ori-ce moment căutam să mă împrietenesc cu el, zicându-i de multe ori chiar „frate”.

Într'o zi, pe când mă aflam la masă, răutăciosul pitic profitând de câte-va clipe când nu mă gândeam absolut la nimic, mă ridică în sus și mă lăsa să cad drept într'un castron cu lapte.

Eram cât p'aci să mă înec, dacă nu moțam cu putere.

Glumdalclitch în acest moment era din nefericire într'altă odaie.

Regina se miră mult de acest teribil accident, și chemă în grabă servitorii care mă traseră repede afară și mă șterseră de lapte. Nu mi se întâmplă nimic rău de cât pierderea unei haine la care țineam mult și care mi se stricase cu desăvârșire. Picul pentru această faptă murdară fu desprețuit de toți și înlăturat vremeinc de la curte.

Vreau acum să dau cititorilor o mică descriere a acestei curioase țări pe cât am putut-o cunoaște în cât timp am vizitat-o. Toată întinderea imperiului este aproape de trei mii de leghe de lungă și două mii cinci-sute de largă: de unde conchisei că geograficii noștri se înșală, când zic că între Japonia și California nu există de cât apă.

Mi-am închipuit în tot-d'a-una că trebuia să fie în aceste locuri, un ținut destul de mare, pentru a servi de contra greutate marelui continent al Tartarei.

Ar trebui să se corigeze hărțile și să s'adaoge acest întins uscat în partea nord-vestică a Americii: eu cel d'ntâi sunt gata să dau geograficilor cele mai bune deslușiri. Acest imperiu este o peninsulă terminată spre nord printr'un lanț de munți, care au aproape opt leghe înălțime și de care nu se poate apropia nimeni din cauza vulcanilor care sunt foarte numeroși.

Savanții acestui stat nu știu ce fel de oameni locuiesc în partea cea l'altă a acestor munți.

Porturi în acest imperiu nu se pomenesec și locurile unde se varsă râurile în mare sunt niște locuri stancoase și marea veșnic agitată, așa că nimeni nu îndrăznește să s'apropie de aceste locuri atât de periculoase.

Râurile cele mari sunt pline de pești prea gustoși la mâncare.

Ceea ce e curios este că acești pești au aceiași mărime cu cei din Europa. Locuitorilor li se par prea mici pentru ei și din această cauză nici nu'i pescuiesc.

Numai când se pescuiește vre-o balenă, poporul se bucură mult și se grăbește să și procure carnea ei. Am văzut o balenă care era așa de mare în cât un om din această țară, abia o putea duce în spinare. Câte odată, de curiositate se duce în coșuri bucați de balenă la *Lorbrulgrud*; văzusem una într'o farfurie la masa regelui.

Țara este foarte populată, căci conține cinci-zeci și unul de orașe, aproape o sută de orașele și un mare număr de sate și cătune.

Pentru a satisface pe cititorul curios, mă voi încerca să descriu și *Lorbrulgrudul* capitala imperiului.

Acest oraș este situat pe malul unui râu care împarte orașul aproape în două părți egale.

El are mai bine de opt-zeci de mii de case și aproape șase sute mii de locuitori.

Lungimea e de trei *glonglungs* și două și jumătate lățime, aceasta după singura măsură ce am putut-o lua de pe hărțile regale, care mi fură puse imediat la dispoziție din ordinul Majestății sale.

Aceste hărți aveau o lungime de aproape o sută de picioare.

(Va urma)

CĂTRE DD. ABONAȚI

„Foaia Populară” având ca ideal a'și satisfacă sprijinitorii săi, și-a adus pentru acest scop o tipografie proprie, americană, ultima invenție, specială în tipărirea cărților de vizită.

De azi înainte acordăm d-lor abonați cari au plătit deja costul abonamentului sau celor cari ni'l vor trimete **până la 1 Iunie, 100 Cărți de vizită**, pe carton Bristol, tipărite cu caracterele cele mai noi, numai cu **un leu**, trimise franco în ori-ce parte a țerei, sau cu **90** de bani pentru persoanele care vin a le lua de la redacție.

Spre a se vedea sacrificiul ce facem e de

notat că, numai cartonul, ne costă pe noi 1.20.

Prin urmare îndemnăm pe d-nii abonați cari încă nu ne-au trimis costul a profita de ocaziune și a trimete prin mandat poștal pe lângă suma abonamentului, încă un leu.

Pentru d-nii cititori, cari vor justifica prin 3 numere succesive că citesc „Foaia Populară”, aceleași cărți de vizită se fac cu 1.50.

Trebuie să notăm că în București nici o tipografie nu face ast-fel de cărți de vizită cu mai puțin de 2.50.

D-nii abonați au dreptul a comanda ori câte cărți vor voi a 1 leu sută.

Această favoare e numai până la 1 Iunie.

† EMILIO CASTELAR

O telegramă a anunțat la 16 l. c. moartea șefului republicanilor din Spania, Emilio Castelar. Fiind-că moartea acestui bărbat politic, de o reputație europeană interesază toată lumea, credem nimerit a'i da fotografia și biografia. El s'a născut la 1832 în Cadix. A făcut studii eminente în litere și filosofie, din care cauză a fost numit profesor de istorie la universitatea din Madrid. De pe această catedră desfășură el ideile sale republicane. Amestecat într'o revoluție în Madrid, fu condamnat la moarte, scăpă însă fugină din Spania.

După proclamarea revoluției la 1869 și izgonirea reginei Isabela, se reintoarse în patrie și fu ales ministru de externe. El combătu alegerea de rege a ducelui Amadeo de Aosta, dar după ce această alegere fu un fapt indeplinit se retrase în opoziția pasivă.

Castelar a fost un mare bărbat, pătruns de idei generoase și umanitare, ceea-ce se vede din o circulară a sa, pe timpul când era ministru de externe, adresată Statelor europene, în care pledea pentru ideea păcii universale.

Tot el a propus în Cameră desființarea sclaviei în insula Portorico. La 1893 Castelar se retrase de pe arena politică. Ii fu rezervată însă trista soartă ca la bătrânețe să vază scumpa sa patrie ingenuchiată și umilită, în urma războiului americano-spaniol.

Cu moartea lui Castelar, Spania a pierdut pe unul dintre cei mai iluștri fi ai săi.

Rămășițele pământești ale lui Castelar vor fi depuse pe un catafalc, ce se va ridica într'o capelă improvizată în Palatul Camerei spaniole.

VARIETAȚI LITERARE

Folosul anunțurilor.—Unui mare librar din Belgia i se întâmplă în tinerete o nostimadă, care'i servi mult. El intră, fiind băiat tiner de tot ca vîndător la un mare librar din Mons. După trei ani ajunsese bine privit și după alți trei ani se înamoră de fiica librarului. Tinerul fiind bun lăiat, vrednic și frumos, fata ar fi consimțit să se căsătorească cu el, însă când densusul făcu cererea, bētrînul increți din sprincene. Poziția tinerului nu i se părea destul de bună pentru a fonda o căsnicie solidă și îi propuse să'i dea o probă despre vrednicia și deșteptăciunea sa, după care numai îi va da fata. — «Ce să fac?» întrebă tinerul.—După ce se gândi puțin, librarul răspuse: «Să faci ceva ca să scăpăm de romanul: «Un crin vestejit». Tinerul îngălbeni, căci de sease luni de cand era editat nu se vînduse nici un volum din acel roman. De odată fața i se însenină, găsise! Nu trecu o săptămână și volumele legate în verde se vîndeau ca pâinea caldă, o a doua ediție se vîndu de asemenea. Bētrînul librar nu putea pricepe o asemenea minune și întrebă pe tiner cum și ce făcuse pentru a ajunge la acest rezultat. E foarte simplu! el publicase anunțul următor:

„Un tiner frumos și cu avere dorește a se căsători, nu caută nici bogăție, nici frumusețe, caută o ființă poetică; el se va preumbla în fie-care zi în grădina publică între orele 2 și 4 după prânz; doamnele cari ar dori să'i facă cunoștința să citească în grădina romanul: „Un crin vestejit”.

Asta a fost de ajuns ca să se vîndă nenorocitul roman.

Gloria oamenilor de litere.—Dacă am judeca gloria oamenilor de litere după prețul, cu care se vînd autografele lor, «nenorocii» n'ar fi tocmai mulțumiți.

Ast-fel un autograf al lui Cōquelin, Henri Meilhac, Victor Cousin, Auguste Vitu și... Taxile Delort, se vînd cu un leu bucata. Tot asemenea se vînd cele ale lui Charles Blanc, Brohan, Mégières și Felig Pyat.

Un autograf a lui Zola costă 2—3 lei. Rochefort și Alexandru Dumas sunt mai fericiți: o scrisoare a lor se vînd până la 5 lei. D-șoara Reichenberg și Coq elin amé nu sunt tocmai bine cotați, d'abia se găsesc cumpărători cu 3 lei.

Mistere ale gloriei, cât de adânci sunt abisurile voastre!

JOCURI DISTRACTIVE

Problemă aritmetică de C. Mihăescu, c. Manoleasa

În curtea unui țaran sunt oi și curci. Numărându-li-se capetele s'au găsit 129 apoi numărându-li-se picioarele sa află 422. Dintre care o curca șezând la clocit, a scos pui și a fost dată tot în acel cîrd, cu pui cu tot. În timpul ce curca a scos pui, au născut și oile câți-va miei, și numărându-se iarăși mai întâiu capetele, s'au aflat 149; iar picioare 486.

Vine întrebarea; câte oi și câte curci au fost în curtea aceluia țaran? apoi câți miei s'au născut? și câți puî a scos curca?

* * *

Șaradă de N. C. Theodorescu, învățător.

Cuvântul ce am de spus
Din patru părți e compus:
Un verb este prima parte,
Saū vocală. Serie 'n carte!
Partea doua am cătat
Și la case a aflat.
Cât de-a treia pârțică,
E a timpului fică! —
Iar a patra, să spun drept,
Când îți dă, 'ți aruncă 'n pept,
Și e verb!

Fii om deștept

Că cuvântul o să'ți dea
Nume dulce de femeie.

* * *

Metagramă de D-șoarele Olga și Ecaterina Papadopol. Brăila.

Cu D sunt cadoū; cu P o proptea; cu Z la un joc; cu F luminez; cu H Domnul mă dă; cu J ard; cu R nu sunt des; cu S sar în sus.

Deslegările se primesc până la 10 Iunie. Se acordă 5 premii: câte o broșură *Boala Veacului*.

MINISTERUL CULTELOR ȘI INSTRUCȚIUNII PUBLICE

PUBLICAȚIUNE

La licitațiunea ținută în ziua de 26 Aprilie a. c. la Prefecturile respective, pentru aprovizionarea lemnelor de foc necesare în iarna 1899—1900 școalelor secundare și institutelor culturale din Curtea-de-Argeș, Botoșani, Brăila, Bârlad, Constanța, Caracal, C.-Iung, Călărași, Fălțiceni, Giurgiu, P.-Neamtu, R.-Sărat, T.-Severin, T.-Măgurele, Tulcea, Babadag, Tecuci și Vaslui neprezentându-se concurenți; iar acea ținută la Iași, Craiova, Buzău, Focșani, Roman și Târgu-Jiu ne dând rezultatele satisfăcătoare, se ducea la cunoștința doritorilor că se va ține o altă licitație în ziua de 31 Maiu 1899 orele 11 a. m. tot la prefecturile respective.

Condițiunile sunt aceleași din publicațiunea No. 18.900 inserată în M. Oficial No. 281 din 23 Martie (4 Aprilie) 1899, cu deosebire ca să mai adauge a se preda și Gimnasiului din Alexandria, Județul Teleorman 120 metri cubi.

La licitațiunea ținută în ziua de 26 Aprilie a. c. pentru darea în întreprindere a aprovizionării școalelor secundare, institutelor de Cultură, localului Ministerului cum și palatului metropolitan din București, cu lemnele de foc necesare în iarna 1899—1900, nedând rezultate satisfăcătoare, se aduce la cunoștința doritorilor că se va ține o nouă licitațiune în ziua de 5 Iunie 1899 ora 10 a. m. în localul ministerului din Strada Diaconeselor.

Condițiunile sunt aceleași din publicația No. 18.807 inserată în Monitorul Oficial No. 281 din 23 Martie (4 Aprilie) 1899.

EFORIA SPITALELOR CIVILE DIN BUCUREȘTI

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că loturile **g** h situate pe strada Brătianu din Sinaia, scoase în licitație publică pentru ziua de 28 Maiu 1899, se scot din licitație.

Primăria Orașului București

Direcțiunea Comptabilității

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința d-lor detentori ai obligațiunilor $4\frac{1}{2}\%$ de lei 28.650.000 din anul 1898 că a doua tragere la sorți se va efectua în ziua de 11 Iunie 1899, orele 11 a. m. în sala Ospelului Comunal a această tragere se vor avertisa titluri învaloare nominală de lei 194.000 lei.

FABRICA ROMANA

DE BERE E. LUTHER

Primul furnizor al Curții Regale

ȘOSEAUA BASARAB ȘI STR. ROSETT
BUCUREȘCI

BERE EXCELENTĂ (En gros și En detail)
GRĂDINĂ DE VARĂ ȘI SALONUL
DE IARNĂ SPLENDID DECORATE, SUNT
ILUMINATE CU LUMINĂ ELECTRICĂ
DIN UZINA PROPRIE

MĂNCĂRI RECI GUSTOASE
MUSICA MILITARĂ EXECUTĂ ARMELE
CELE MAI PLĂCUTE
Prețuri moderate.—Intrarea liberă

DIN FABRICELE

D. M. BRAGADIRU

BIROU: STR. CAROL I, 66

SALONU BRAGADIRU

Din Calea Rahovei, este una din Princi-
palele Atracțiuni ale Capitalei

In fie care-seara Musica

Orchestra sub Conducerea D-lui

Oscar Pursch

CURA DE PRIMAVARA

Pelin bun extrafin

Se vinde numai

„DEALUL ZORILOR”
la S. G. Ardeleanu

—CALEA VICTORIEI No. 107 BUCUREȘCI—

MODE COIFURE, COȘURI DE FLORI COROANE D-NA E. BESLEGEANU

Născută Briol

București.—Calea Victoriei. 65

Marele hotel Mano

vis-à-vis de grădina Ateneului

Casă fondată la 20 Octom. 1884

Are onoare a face cunoscut că s'a re-
intors din Paris de unde a adus un insem-
nat număr de pălării cu prețuri moderate.

Primește ori-ce reparație de pălării
Expediția în provincie contra ramburs.

Lithografia *
Tipografia
Fabrica de Cartonage
Farmaceutice
ALBERT BAER
Fondat 1850
Casa proprie
Usina moirica
TELEFON
BUCUREȘTI
Strada Numa-Poniului 7
TELEGRAM: BAER-BUCUREȘTI

Colecția Anului I. se află de vânzare la Redacție

LA GRANDE ENCYCLOPÉDIE

Inventaire raisonné des Sciences, des Lettres et des Arts

PUBLIÉE SOUS LA DIRECTION DE MM.

BERTHELOT, sénateur, membre de l'Institut.
H. DERENBOURG, prof. a l'École des langues orientales.
A. GIRY, de l'Institut, prof. a l'École des chartes.
GLASSON, de l'Institut, prof. a la Faculté de droit.
D'E. HAHN, bibliothécaire a la Faculté de médecine.
C.-E. LAISANT, docteur es sciences mathématiques.

CH.-V. LANGLOIS, ch. de cours a la Fac. des let. de Paris.
H. LAURENT, examinateur a l'École polytechnique.
E. LEVASSEUR, de l'Institut, prof. au Collège de France.
G. LYON, maître de conférences a l'École normale supérieure.
H. MARION, professeur a la Sorbonne.
E. MUNTZ, de l'Institut, conservateur de l'École des Beaux-Arts.

Secrétaire general: André BERTHELOT, député de la Seine.

BIBLIOTHEQUE COMPLETE

Quelle belle chose aussi qu'une ENCYCLOPÉDIE bien faite! Elle que de riches ses contiendra ce nouvel inventaire de nos sciences

Anatole FRANCE

16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

23 VOLUMES PARUS
27600 PAGES

30 GROS VOLUMES DE 1200 PAGES

Relié: 800 fr.
payables 25 fr. par mois
ou 700 fr. comptant

S'adresser à M. Nicolesco BASILE, Libraire, 8 Str. Biscrica Enei, à BUCAREST.